

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης, ὁ διδάσκαλος ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κυρίαν Σήσμαν, διότι εἶχε σπουδαῖον πρᾶγμα νὰ τῇ ἀναγγείλῃ.

Ἡ αἴτησις ἐγένετο δεκτὴ, ὁ δὲ διδάσκαλος ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας, ἣτις ὑπέδεχθη αὐτὸν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ, εἰπούσα, ἀχαίρω, καλέ μου διδάσκαλε, νὰ σὰς ἴδω, ἐπιθυμῶ δὲ ν' ἀκούσω τί σὰς ἔφερεν ἐδῶ τὸσον ἔνωρις σήμερον. Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε κακὰ νέα, οὔτε παράπονα.»

— Ἀπ' ἐναντίας, κυρία μου, συνέβη κάτι τι, τὸ ὅποιον δὲν ἤλπίζον, οὔτε ἄλλος τις, ὅστις ἐγνώριζε τὰ προηγούμενα ἠδύνατο νὰ τὸ προῖδῃ, διότι κρίνων τις ἐκ τοῦ παρελθόντος θὰ ἔθεώρει τὸ τοιοῦτον ἄδύνατον, καὶ ὅμως ἔλαβε χώραν, καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον ἀξιοθαύμαστον.

— Ἦρχισεν ἡ Χαΐδη νὰ μανθάνῃ ν' ἀναγινώσκῃ, διδάσκαλε;

Ὁ διδάσκαλος ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς ἐρωτήσεως ἐκύτταξεν ἀσκαρδαμυκτεὶ τὴν κ. Σήσμαν μὲ πολὺν θαυμασμόν.

— Τῇ ἀληθείᾳ εἶναι θαυμαστόν, εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ δυσκολίαν ὁ διδάσκαλος, ὅτι τὸ κοράσιον τοῦτο, τὸ ὅποιον μὲ ὄλους τοὺς ὁποίους κατέβαλον κόπους δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ Ἄλφάβητον, ἀφνης διὰ μιᾶς, καὶ ἀκριβῶς ἐνῶ εἶχον ἀποφασίσει νὰ τὴν παραιτήσω, ὡς μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ οὔτε αὐτὰ τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου, αὕτη ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ μάλιστα μὲ ἀκριβείαν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ σπανία εἰς ἀρχαρίους. Ἄλλ' ὅμως εἶναι ἐπίσης θαυμαστόν εἰς ἐμέ πῶς σεῖς, καλή μου κυρία, ἠδυνήθητε νὰ συμπεράνετε τὸ παράδοξον τοῦτο φαινόμενον!

— Πολλὰ παράδοξα πράγματα συμβαίνουν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καλέ μου διδάσκαλε εἶπεν ἡ κυρία Σήσμαν, μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως. Δύο τινὰ συμβαίνουν ἐνίοτε εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν, — νέα ἐπιθυμία διὰ μάθησιν, καὶ νέα μέθοδος διδασκαλίας. Οὔτε τὸ ἓν δὲ οὔτε τὸ ἄλλο δὲν εἶναι κακόν. Δὲν ἔχει οὕτω, διδάσκαλε; «Ὅθεν πρέπει νὰ χαρῶμεν ὅτι τὸ κοράσιον ἤρχισε τὸσον καλῶς, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ βαδίζῃ τὴν καλὴν ὁδόν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε.

Μὲ τοὺς λόγους τούτους συνώδευσε τὸν διδάσκαλον μέχρι τῆς θύρας, καὶ ἀμέσως ἀνέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον, διὰ νὰ πληροφορηθῇ ἰδίως

ὄμμασι περὶ τῆς χαροποιᾶς ἀγγελίας, τὴν ὁποίαν ὁ διδάσκαλος ἔφερεν εἰς αὐτήν.

Ἦτο ἀληθές. Ἡ Χαΐδη ἐκάθητο πλησίον τῆς κ. Κλάρας, καὶ ἀνεγίνωσκεν ἓνα μῦθον, ἠπόρει δὲ καὶ ἡ ἴδια πῶς διὰ μιᾶς διὰ τῆς ἀναγνώσεως εἰσῆρχετο εἰς νέον κόσμον. Τὰ μαῦρα γράμματα μετεσχηματίζοντο εἰς ἀνθρώπους καὶ πράγματα, ἀναλαμβάνοντα ζωὴν καὶ ἀποκαλύπτοντα θαυμαστάς ἱστορίας

Αὐτὴν δὲ ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, ὅταν ἡ Χαΐδη ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν, εὔρεν εἰς τὸ πινάκιόν της κείμενον τὸ ὠραῖον βιβλίον, ὅταν δὲ ἔστρεψε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν κ. Σήσμαν, αὐτὴ ἀπεκρίθη, «Ναί, ναί, τέκνον μου, εἶναι ἰδικόν σου.»

— Πάντοτε; ἀκόμη καὶ ὅταν ὑπάγω εἰς τὴν πατρίδα μου; ἠρώτησεν ἡ Χαΐδη, ὀλοπόρφυρος ἐκ χαρᾶς.

— Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου παρὰ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἶπεν ἡ κ. Κλάρα. «Ὅταν ἡ κυρούλα μου ἀναχωρήσῃ, τότε σὺ θὰ ἀρχίσῃς νὰ ζῆς μαζύ μου!

Μίαν φορὰν ἀκόμη πρὶν κοιμηθῇ ἡ Χαΐδη ἐκύταξεν εἰς τὸ ὠραῖον βιβλίον, τὸ ὅποιον ἔφερε μαζύ της εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἔκτοτε μίᾳ ἀπὸ τὰς ἀγαπητάς της ἐνασχολήσεις ἦτο ν' ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰς ἱστορίας, αἱ ὁποῖαι ἀνήκον εἰς τὰς ὠραίας χρωματισμένας εἰκόνας αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ ἡ κυρούλα ἔλεγε τὸ ἐσπέρας, «Τώρα, Χαΐδη, ἀνάγνωσέ μας ὀλίγον ἐκ τοῦ βιβλίου,» ἡ Χαΐδη ἔκαμνε τοῦτο μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν, διότι δὲν ἐδυσκολεύετο ποσῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ὅταν ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως, αὕτη ἐννοοῦσε κάλλιον ἢ δὲ κυρία Σήσμαν ἐξηγοῦσεν εἰς αὐτὴν ὅσα δὲν ἐννοοῦσε καὶ ἐπρόσθετε νέα πράγματα, ὥστε ἠῤῥξανε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Χαΐδης.

Ἡ ἀγαπητὴ της ζωγραφία ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ ἦναι ἐκείνη, ἡ ὁποία παρίστανε πράσινα λειβάδια μὲ τὸν ποιμένα εἰς τὸ μέσον τοῦ ποιμνίου του, ἀκουμβισμένον εἰς τὴν ποιμενικὴν του βάρδον καὶ φαινόμενον πολὺ εὐτυχῆ. Αὐτὸς ἐφρόντιζε διὰ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἴγας, διότι ἦσαν ἰδικὰ του καὶ τὰ ἡγάπα.

Ἡ δευτέρα ζωγραφία παρίστανεν αὐτὸν δραπετεύσαντα ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ ζώντα εἰς ξένην χώραν καὶ ἀναγκασθέντα νὰ βόσκη χοίρους. Εἶχε καταντήσει πολὺ ἰσχνός, διότι δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ φάγῃ παρὰ ζυλοκέρατα, καὶ ἀκόμη καὶ ἀπὸ αὐτὰ δὲν εἶχεν ἀρκετὰ νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν του.

Εἰς τὴν ζωγραφίαν ταύτην ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο χρυσός, καὶ ἡ χώρα ἦτο στακτοειδὴς καὶ

ἄθλια. Τὸ βιβλίον εἶχεν μίαν ἀκόμη ἱστορίαν. Αὕτη παρίστανε τὸν γέροντα πατέρα του ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν οἰκίαν μὲ ἐκτεταμένους βραχίονας καὶ τρέχοντα πρὸς ὑπάντησιν τοῦ μετανοήσαντος υἱοῦ του, ὅστις ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν βακενδύτης, πεινασμένος καὶ ἄθλιος.

Αὕτη ἡ ἱστορία ἦτο ἡ ἀγαπητὴ τῆς Χαΐδης ἱστορία, τὴν ἀνεγίνωσκε δὲ πολλὰκις μεγαλοφῶως καὶ καθ' ἑαυτὴν, καὶ ποτὲ δὲν ἐκουράζετο νὰ ἀκούῃ τὰς ἐξηγήσεις τῆς κ. Σῆσμαν περὶ αὐτῆς.

Οὕτως ὁ καιρὸς παρήρχετο εὐχαρίστως ἕως οὗ ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κ. Σῆσμαν.
(Ἀκολουθεῖ.)

Ο ΒΟΛΒΟΣ ΕΝΟΣ ΚΡΙΝΟΥ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Ἡ Ἑλένη εἶχε φθάσει ἤδη τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας της — ὑψηλὴ, εὐλύγιτος καὶ ὠραία ὡς ὁ κρίνος, τὸν ὅποιον ἐχάρισεν. Ὁ πατὴρ της, ἀνὴρ ὑψηλῶν προτερημάτων, εὐπαιδευτος καὶ σπουδαῖος, διὰ προσωπικῆς διδασκαλίας καὶ βιβλίων εἶχε κατορθώσει νὰ μορφώσῃ οὕτω τὸν νεαρὸν νῦν τῆς μονογενοῦς κόρης του, ὥστε αὕτη εἶχε κατασταθῆ θελκτικωτάτη, ὠραία, εὐφυῆς καὶ μὲ πολλὰ προτερήματα προικισμένη κόρη. Τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα δὲ ταῦτα προτερήματα τῆς κόρης του ἔκαμον τὸν Μολδόφ ἐνίοτε κατηφῆ καὶ μελαγχολικόν, διότι ἐσυλλογιζετο τὸ ἄγνωστον μέλλον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναμένη ὅταν θὰ ἔμενεν ὄρφανὴ πατρός, ὡς εἰς κάλαμος σειόμενος ὑπὸ παντὸς ἀνέμου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ πρίγκηψ Βαλκίνσκη ἤρχισε νὰ συχάζῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁ Μολδόφ εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὴν προτέραν ἀπομόνωσιν του, αἱ δὲ στενότεραι καθ' ἐκάστην γενομένηαι σχέσεις τοῦ Βαλκίνσκη μετὰ τῆς θυγατρὸς του εἰδείκνυον ἀλανθάστως ὅτι μετὰ τῶν νέων εἶχον ἀρχίσει νὰ ἀναφαίνωνται αἰσθήματα, τὰ ὅποια ὁ πατὴρ δὲν ἠδύνατο νὰ παρανοήσῃ. Φοβούμενος δὲ τὰς συνεπείας τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων τῆς ἀγαπητῆς του κόρης ἀπεφάσισε νὰ ἡμιλήσῃ μετὰ τοῦ πρίγκηπος Βαλκίνσκη, ἀλλ' ἀνέβαλλε τὴν πραγματοποιήσασιν τῆς ἀποφάσεώς του ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἕως οὗ ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ὄραν ὁ νέος Βαλκίνσκη συνεθίζε νὰ τοὺς ἐπισκέπτηται, ἐφάνη ἀντ' αὐτοῦ ὁ θεὸς του — ὁ Διοικητής. Οὗτος μετὰ τὸν συνήθη χαιρετισμὸν ἐπληροφόρησε τὸν Μολδόφ, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του αἰφνης ἐγένετο ἄφαντος, ἀν καὶ τὸ ψῦχος ἦτο ὑπερβολικόν καὶ ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ ξεπαγώσῃ καθ' ὅδον μέγιστος. Εἶπε δὲ ὅτι αἰτία τῆς αἰφνιδίας ταύτης ἀναχωρήσεως, ἴσως ἦτο ἡ μονήρης ζωὴ, τὴν

ὅποιαν διῆγεν εἰς τὴν Σιβηρίαν, ἀλλὰ, ἐπρόσθεσεν, ὅτι πραγματικῶς ἠγγόει τὴν κυρίαν αἰτίαν τοῦ κινδυνώδους τούτου ταξιδίου του, καὶ τὸν τελικὸν σκοπὸν αὐτοῦ.

Ἡ Ἑλένη ἦτο παροῦσα, ὅταν ὁ πατὴρ της ἔλαβε τὴν σπουδαίαν ταύτην εἶδησιν, καὶ ὠχρότης θανάτου ἐπεσκίασε τὸ γλυκὺ καὶ ὠραῖον αὐτῆς πρόσωπον.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας δὲ ταύτης ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἰλαρότης ἀπῆλθον ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Μολδόφ, ὅστις ἔβλεπε τὴν κόρην του πάσχουσαν ἐν σιωπῇ καὶ ὑπομονητικῶς προσπαθοῦσαν νὰ κρύψῃ τὴν κατατρώγουσαν αὐτὴν θλίψιν, διὰ νὰ μὴ προσθήσῃ εἰς τὴν τοῦ πατρὸς της — ἔβλεπε δὲ, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κρυφίας λύπης ἤρχισε νὰ ὑποσκάπτῃ τὸν ἤδη ἀδύνατον ὄργανισμὸν της, καὶ ἡ καρδία του ἐπληροῦτο ζοφερῶν προαισθημάτων.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἐλάμβανον χώραν ἐπῆλθε καὶ ὁ δευτερός χειμὼν τῆς εἰς Σιβηρίαν ἐξορίας των — χειμὼν βαρὺς καὶ δριμύς, ἀπειλῶν τοὺς ἐξορίστους μὲ στερήσεις πολλὰς καὶ μὲ αὐτὸν τὸν θάνατον.

Ἐσπέραν δὲ τινὰ, ἐνῶ χιῶν βαθεῖα ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπον τῆς χώρας καὶ ἡ συγκοινωνία ἐφάνετο διακοπέισα, ἠκούσθη κρότος δυνατὸς εἰς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς τοῦ Μολδόφ.

Εἰς τὸν ἦχον τούτον ὁ Μολδόφ ἤρπασε τὸ δῦλον του. Τίς ἄλλος εἰμὴ ἀπληπισμένος τις ἠδύνατο νὰ βῆσκινδυνεύσῃ εἰς τοιαύτην νύκτα; ἀλλὰ μὲ τὸν ἦχον τοῦ βόπτρου ἠκούσθη καὶ φωνὴ ἀνθρώπου, εἰς τὸν ἦχον τῆς ὁποίας ἀμφοτέροι, πατὴρ καὶ κόρη, ἐσκήρτησαν, ὁ δὲ Μύλδοφ ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ μόλις ἤνοιξεν αὐτὴν ὁ πρίγκηψ Βαλκίνσκη κεκαλυμμένος μὲ χιόνια καὶ πάγον, ἀλλὰ ὑγιῆς καὶ σώος, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ νέος πρίγκηψ συλλογιζόμενος μόνον περὶ τῶν συμφορῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκετο ὁ φίλος του Μολδόφ, καὶ πιθανὸν ἠθούμενος ὑπὸ ἰσχυροτέρου αἰσθήματος, ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν Τσάρον, καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὡς τὸν μόνον ὄρον τῆς ἀφοσιώσεώς του τὴν συγχώρησιν τοῦ Μολδόφ, τοῦ ὁποίου τὴν ἐξορίαν ἐπροξένησεν ἡ δραπέτευσίς του.

Ὁ αὐτοκράτωρ συγκινηθεὶς ὑπὸ τῆς ἡρωϊκῆς ταύτης πράξεως τοῦ νέου, διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Μολδόφ, νὰ ἀποδοθῶσι δὲ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Βαλκίνσκη τὸ ἀξίωμα καὶ ὅλη ἡ περιουσία τὰ ὁποῖα εἶχον πρὸ τῆς ἐξορίας καὶ ἀτιμώσεως αὐτῶν.

Ἡμέραν δὲ τινὰ μετὰ τὴν ἀξιωματικὴν ἐκείνην ἐσπέραν, ἡ θυγάτηρ τοῦ Μολδόφ, συνταγματάρχου τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἐγένετο ἡ εὐτυχὴς σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Βαλκίνσκη.